

ved det — i Overensstemmelse med en Forstaaelse af den gældende Bestemmelse, der er fulgt af Socialministeriet — tydeliggøres, at der ved Bestemmelsen om det »fjernere liggende Sygehus« er tænkt paa det Forhold, at derfor et vist Landomraade — som Regel Amtet — ved Siden af de mindre Sygehuse findes et enkelt større, særlig veludstyret Sygehus (et stedligt Centralsygehus); som et saadan stedligt Centralsygehus vil ogsaa Statshospitalet i Sønderborg kunne opfattes for de 4 sønderjydske Amters Vedkommende, medens Bestemmelsen derimod ikke omfatter Befordring til Rigshospitalet. En tilsvarende Ændring er foretaget i Bestemmelsen i Stk. 6, saaledes at Retten til Befordring forsaavidt Sygekassemedlemmer i Købstæderne angaar herefter efter Omstændighederne ogsaa gælder Befordring til et i en anden Købstad liggende Centralsygehus.

Ogsaa i denne Paragraf har man, i Stedet for ved hver enkelt Regel at gentage det, i det ny Stk. 8 givet en almindelig Udtalelse om, at Fribefordringsreglerne ogsaa gælder et Medlems Børn. Til nævnte Stk. 8 har man flyttet den tidligere Bestemmelse i Stk. 2. Med Hensyn til denne Bestemmelse bemærkes iøvrigt, at man i Parentesen har slettet Ordene »Lærlinge- eller«, da disse ikke mere har praktisk Betydning, efter at det ved Lærlingeloven er paabudt, at Læremesteren skal paase, at Lærlingen er Medlem (d. v. s. selvstændigt Medlem) af en Sygekasse.

Til § 18.

Stk. 1 Nr. 1—3 svarer til Sygekasse-lovens § 19, Stk. 1, Nr. 1—3. I Nr. 1 har man dog slettet Ordene »eller delvis« og alene henvist til det i § 27, Stk. 3, omhandlede Undtagelsestilfælde, da det — navnlig naar Bestemmelse i Sygekasse-lovens § 22, Stk. 1, Nr. 2 (delvis Lægehjælp efter Kassens egen Bestemmelse) ophæves, jfr. herom nedenfor, — kun vil være ganske undtagelsesvis, at der bliver Tale om delvis Lægehjælp. Nr. 3 er ændret saaledes, at det fastslaas, at der i alle Sygekasser skal være Adgang til at sikre sig en Pengehjælp af mindst 40 Øre og højest 6 Kr. Som Bestemmelsen i Sygekasselovens § 19, Stk. 1, Nr. 3, nu er affattet, synes den at forudsætte, at Kasserne kan have forskelligt Maksimum, f. Eks. beregnet efter $\frac{4}{5}$ af den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste paa Egnen, og at Maksimum kan være under 6 Kr. Imidlertid anvendes Bestemmelsen i alle Landets Kasser i Henhold til de af Direktoratet

udarbejdede og altid benyttede Mønstervedtægter saaledes, at der er Adgang til at sikre sig fra 40 Øre (0 Øre for Kvinder og unge Mænd under 18 Aar) til 6 Kr., idet det enkelte Medlem dog ingensinde kan faa udbetalt mere end $\frac{4}{5}$ af hans gennemsnitlige daglige Arbejdsfortjeneste; de almindelige Pengehjælpssatser er følgende:

40 Øre
1 Kr.
2 —
3 —
4 —
5 —
6 —

Enkelte Kasser — særlig Landkasser — har yderligere en Pengehjælpssats mellem 40 Øre og 1 Kr.; f. Eks. 50 eller 60 Øre; nogle Kasser har endvidere Satserne 1,50 Kr. og 2,50 Kr. Alle Kasser yder altsaa 6 Kr. i Pengehjælp, og ingen f. Eks. i det højeste 4 eller 5 Kr. Det vilde jo ogsaa bl. a. af Hensyn til de talrige Overflytninger være upraktisk, om Maksimumspengehjælpen var forskellig i Kasserne. — Det kan altsaa slaas fast, at alle Kasser har Pengehjælpssatser indtil 6 Kr., og at Maksimum, der kan ydes et Medlem, ikke beregnes efter den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste paa Egnen, men derimod efter de paagældende Medlemmers gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste. I Overensstemmelse hermed er Forslaget derfor nu affattet.

I denne Forbindelse bemærkes iøvrigt, at man har haft under Overvejelse, om det fastsatte Minimum for Pengehjælpen, 40 Øre, der stammer fra den første Sygekasselov af 1892, ikke burde ændres, enten saaledes at man forhøjede Beløbet under Hensyn til Pengenes nuværende Købeevne, f. Eks. til 1 Kr., eller saaledes, at man lod Minimum være 0, d. v. s. gjorde det til en frivillig Sag for alle Medlemmer, om de helt vil undlade at sikre sig Pengehjælp. Som det fremgaar af den som Bilag 1 trykte Skrivelse (Punkt 4), nærer Sygekassenævnet Betænkelighed ved at anbefale en Forhøjelse af Minimumet, hvorimod Nævnet er stemt for at nedsætte dette til 0. Ministeriet deler imidlertid ikke den af Nævnet hævdede Opfattelse, at den gældende Mindstesats ikke længer har nogen særlig social Betydning, idet man formener, at selv en saa lille Pengehjælp i Sygdomstilfælde vil kunne have sin Betydning f. Eks. til Dækning af Medicinudgifter, som paahviler Medlemmet selv, og man mener derfor ikke, at der bør gives Adgang til Fritagelse for Pengehjælpsydelsen udover, hvad der allerede gælder